

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četrstopenjske petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“. Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Zaradi jutrnjega praznika izide prihodnji list v petek.

Ubogi kmet.

—n. Lepa je slovenska zemlja; vsi naši pesniki, počenši od Vodnika, opevajo njeno krasoto. A s krvavečim srcem moramo priznati, da ta krasota vedno bolj gine in ako se bode ravnalo tako kot zdaj, bode v teku toliko let, kolikor jih štejemo od Vodnika, popolnem izginila; in zanamcem se bode marsikatera zdanja slovenska pesen glasila, kakor Ovidijev popis zlatega veka. Ozmimo se, kamor koli hočemo, povsod se največja naravna krasota — gozd spreminja v protinaravni Kras, povsod se seka in trebi, kakor bi šlo za stavo. Marsikateri grič, ki nas je še pred desetimi leti vabil, da smo v hladnej senci občudovali bujno razvito prirodo, kaže zdaj gola rebra. Še žalostneje je pa, da ne moremo tu nič pomagati, kajti rebus sic stantibus sta le dve poti mogoči: ali naj se sekanje pusti, kot dozda, in v petdesetih letih bodo vsi gozdi uničeni, ali naj se zabrani in uže v dveh, treh letih bode ogromno število naših kmetov uničeno, kajti veliko jih je tako zadolženih, da morejo le z neusmiljenim trebljenjem gozdov plačevati obresti.

To je razpotje, na katero nas je speljal gospodarsveni liberalizem, kateri so sprejele skoraj vse države v svoje osnovne članke in vsled katerega zdaj skoraj vsi državniki precej glasno, se ve Bismark najglasneje jodljajo: Nazaj ne vem, naprej ne smem.

Državi mora biti namen, pospeševati in varovati blagostanje vseh državljanov v duševnem in gmotnem oziru. Prišla je pa doba, da so učenjaki začeli učiti, da so vsi ljudje jednaki in da morajo imeti

za tega delj vsi jednake pravice in še učenejši nacional-ekonomi so jim sekundirali, — da mora tudi na gospodarstvenem polju vladati absolutna svoboda. Ker so ti nauki na videz tako lepi, so merodajne kroge popolnem očarali in gospodarstveni liberalizem se je pozaknil.

S tem so se odpravila pravstvena načela o pridobivanju in upotrebljevanju imetja. Vsak sme narediti s svojim imetjem, kar mu drago, da se le svobode svojega bližnjega formalno ne dotakne. Kapitalist sme jemati najbolj odušne obresti, samo jedne stvari ne sme, on ne sme bližnjemu svobode kratiti rekoč: ti moraš pri meni na posodo vzeti. Otroci imajo vsi jednake pravice, tedaj morajo dobiti vsak jednak del očetovega imetja; komu mar, če se pri tem kmetija tako razkosa, da se nobeden ne more živiti ali pa tako zadolži, da v malo letih boben zapoje? Vsak sme vse svoje posestvo zadolžiti, vsak sme posestvo „kupiti“, da ima le za aro, samo če mu kdo upa, ako je tudi popolnem gotovo, da se dolg ne bode plačal tako dolgo, da se posestvo ne proda.

Trdilo se je, da se bode blagostanje najbolj povzdignilo, ako je vsak v svojem imetju popolnem neodvisen, ker vsak skrbi bolj za svoje kot za ono, kar je tudi drugih. S tem se je sebičnost proglasila za dogmo, človeško društvo se je atomiziralo in solidarnost, vsled katere mora posamezni skrbeti za prid vseh in vsi za prid posameznega, se je kot ostanek zastarelega krščanstva bacnila v koš. Ti si svoboden, ti si neodvisen! Ti imaš kmetijo, skrbi za se, nijsi zavezan skrbeti, da bi jo imeli tudi tvoji potomci; ti imaš kapital, skrbi za se, nij ti treba mar biti, če se kapital večja s krvavimi žulji in zadnjimi krajcarji tvojega bližnjega.

Ta neomejena svoboda je pravej svobodi baš

toliko podobna, kakor noč dnevju; neomejena svoboda je namreč tiranstvo: Močnejši sme slabejega svobodno zatirati in zatreti; oni, ki ima dosti denarja, je močnejši in sme družemu, ki ga nijma, brezozirno zapovedovati. Zemljišče se meče kapitalu v kremplje in ta je razjeda, dokler ga ne razje.

Za tega delj nij čudno, da se neomejena moč kapitalova vedno povišuje in da se zemljiščni dolg tako rapidno množi. Tako se je samo v Cislajtani na zemljišča vknjiženi dolg v dveh letih (1878 in 1879) pomnožil za 147 milijonov.

Ker je država, dežela, morebiti še občina in sploh vsaka naprava izročena kapitalu, se delo in trud nezadolženega in pridnega kmeta komaj rentira. Vedno se mora zdrževati, ali pa dolg na dolg nakladati. Redi živino, pa morebiti cel mesec ne pokusi mesa; prideluje pšenico zato, da jo drugi jedo; za dom je pridržal le toliko, kolikor je je treba za seme in za nekatere godove. Mleko, krompir, močnik in kruh, ki je dostikrat neukusen in netečen, pa Bog da je le, je vsakdanja hrana onih, ki obdelujejo zemljo. (Stari ljudje pravijo, da včasih, ko kmet še nij bil „svoboden“, a tudi ne zadolžen, nij bilo tako; o priliki bodem tudi jaz to dokazal.) Kmet se trudi in muči, si pritrjuje in varčuje, a brez uspeha. Zarad gospodarstvenega protislovja mej visokimi bremenami in nizkimi prihodki, zarad sramotnega odiranja mora propasti in skoraj bi se dalo preračunati kdaj.

Najnesramnejša laž je pa, da kapital zemljišče plodi. Moralo bi res tako biti; kapital bi moral kmetu pomagati močvirje sušiti, vodo napeljati in z raznimi melioracijami napravljati dobre njive in travnike. Pa nij tako. V 100 slučajih apelira kmet komaj jedenkrat na kredit, da bi svoje zemljišče zboljšal, v 99h pa iz neogibne potrebe. Izsekani

LISTEK.

Iz moje listnice.

Ja imam sada opet rieč. Ja ču Vama kazati oprostite, skoraj sem se spozabil! A od zadnjega pohajkovanja v kraljevi in krasni Zagreb in natrag v svojo planinsko domovino, prišel mi je blagozvučni hrvatski jezik tako v slast, da često zapletem v svoj govor kako hrvatsko slovo. In kaj bi ne, velikanski sprejem, elegantno mesto, v njem pa še elegantneje črnooke Hrvatice, fino priredjene zabave, izredna gostoljubnost, krasno vreme in tolika obilica jugoslovanskih rodoljubov iz vseh pokrajin, učinkovalo je na me s kalejdoskopično silo. Le prehitro pretekli so svečanostni dnevi, da nijsem imel niti časa zabeleževati v listnico svoje dogodke in opazovanja, kar pa čitateljem itak ne bode na kvar, ker je uže druga roka oskrbela podroben popis.

A jedne epizode vender ne smem zamolčati, ki se je dogodila na zagrebškem kolodvoru. Bilo je vtorek dopoldne. „Sokol“ in drugi Ljubljanci pričakovali so vlaka. Širokopleč „Sokol“ stal je mej tirom, tužno je zrl po divne okolici in ves zamišljen poslavljal se od metropole hrvatske. Ker se je uže

blizal vlak, zakliče mu tovariš: „Beži Cene, vlak pride!“ — „Naj pride, bom vsaj na hrvatskej zemlji umrl,“ odvrne nekako černo Cene ter si briše solzo iz očesa. A pri vsej svojej srčnej tugi in pripravljenosti na smrt, umaknil se je vender kot pravi junak sopihajočemu hlapcu o pravem času, misleč, da smrt nij še tako nujna. In prav je imel.

V Ljubljano dospevši, prespal sem pohajkovanje in drugi dan popoldne šel na rotovž poslušati naše mestne očete, katerim je na skrbi blagor in gorje vseh davkoplačevalcev. Priznati mi je, da sem s plahim srcem korakal v dvorano, kajti po raznih nemških listih čital sem toliko in toli nadčloveških krepostij in lastnostij ora. Suppana, da sem pogreznjen v svojo brezkončno ničevost le zdaj pa zdaj povzdignil ponižni svoj pogled do tega orjaka in vsak hip trepetaje pričakoval, kako bode narodne zastopnike kar razmazal. A varal sem se. Takoj po prvih stvkih njegovega govora spredel sem, da to nij pravo zlato, ampak le „Talmi“ in zgolj „Talmi“. G. dr. Suppan, govoreč proti ustanovitvi mestne hranilnice, trdil je namreč, da zdaj nij pravi čas za to. Nadejati se je namreč vojske, kajti, dokler je Turek v Evropi, se ne sme pričakovati miru. Ti ubogi Turek, zakrivil si bitke pri Magenti in Solferini, pri Oversee in Düppelu, pri Sa-

dovi, pri Langensalza in Custozzi, pri Wörthu in pri Mars la Tour, zdaj si pa še ovira mestnej hranilnici v Ljubljani. Zadnji čas, da pobereš šila in kopita in svoje vitkorasle odaliske in se prestaviš

„ nach Asien,
Wo die Esel friedlich grasien!“

Tu za te nij več mesta, odkar so ti vojsko napovedali celo naši nemškutarji, ki so te l. 1878. še obožavali in kovali v zvezde. Za brado proroka! svet se čudno vrti. Narodna pesen sicer pravi v proroškem duhu:

„Prišli bodo časi hude sile,
Turške mule bodo Rajno pile“

a o mestnej hranilnici v Ljubljani ne zine ni besedice, včerašnji prijatelji turških mul pa denes Turka smatrajo kozlom grehôte in mu kažejo pot preko Bospora. To je vender hud, prav turšk tobak!

Ker sem se kmalu preveril, da imajo narodnjaki na rotovži popolnem varno pozicijo, ostavil sem zbor in šel pod Tivoli sprehajati se, in kakor slučajno prišel na pot, ki se je stoprav pred kratkim napeljal po gozdu in je prav prilično in prijetno šetališče. Pred vhomom v gozd na gričnej planoti razprostira se čaroben razgled, od kamniških planin (Lampergerjevih vrat) preko svetega Kuma do temnega in osojnega Krima, vse je razgrneno

gozdi so najkarakterističnejša paradija kapitalove plodonske delavnosti. Kdaj dela kmet dolgove? Oficijalna statistika pravi, da večidel tačas, ko se zemljiščna last prenese (bei der eigenthumsübertragung). Ali se morejo sodediči izplačati ali pa kupec ne more kupnine plačati. Od onih 147 milijonov, za katere se je dolg v dveh letih pomnožil, je prišlo celih 124 milijonov na dedične deleže in ostanke kupnine.

Nekateri mislijo, da se revščina zato množi, ker je ljudij zmerom več na enem in istem zemljišču. A skušnja uči baš nasprotno. Kolikor več je ljudij, toliko bolj intenzivno se zemlja obdeluje in ravno v najmenj obljudenih krajih, kakor v Rusiji, Aziji, največkrat strašna lakota razsaja. Posebno zdaj nam nekateri modri časniki radi razlagajo, da je v Irskeji preveč ljudij. V Irskeji naj bi bilo preveč ljudij, kjer še tri petine vse zemlje nij obdelane. Irska je pač revna, ker njeni posestniki lordi sad, ki ga ubogi irski suženj iz zemlje izvleče, na tujem mogočno zapravljajo. Ako se vsako leto toliko in toliko milijonov iz dežele odnese, pač ne more drugače biti. V zadnjih tridesetih letih se je irsko prebivalstvo skrčilo za tri milijone in če se v prihodnjih tridesetih letih skrči še za tri milijone, revščina ne bode ponehala, marveč se pomnožila in poprejšnja tako rodovitna zemlja se bode spreminjala vedno bolj v močvirje.

Nij še dolgo temu, da so vladni možje „sans phrase“ odobraval množično ubožanje in odiranje. V dobi tako zvanega „wirthschaftlichen aufschwunges“ se je izrazil predsednik prejšnjega nemškega državnega kancelarstva, Delbrück, blizu tako-le: Upniku se mora varovati svoboda, denar kolikor mogoče dobro naložiti in dolžniku se tudi pri visocih obrestih ne godi krivica, ker sklone posojilno pogodbo prostovoljno. Tepca, ki hoče svoj denar zgubiti, pač država ne more ustavljati. Če se tudi lastniki menjajo, zemljišče ostane v državi isto, da, državni dohodki se še celo povečajo z raznimi pristojbinami, ki se plačujejo pri menjavanju zemljiščne lasti.

Take besede iz ust vladnega moža so pač prototip največje zlobe ali pa neumnosti. Si li moremo misliti bolj mrzeči prizor, kakor če vladajoči, ki morajo skrbeti za obče blagostanje, mirno ali še celo veselo gledajo, kako pridni in varčni kmetje omagujejo pod neznosnim bremenom dolgov, kako mora na tisoče in tisoče rodovin zapuščati domača ognjišča in se pogrezovati v proletarijat? Kaka nevednost! Zemljišče ostane pač isto, ali v kakem stanju? Kdo ne vé, koliko je treba truda in denarja, da se izsesano zemljišče napravi zopet rodovitno? Kdor se hoče do dobra prepričati, koliko izsesavanje zemljišču škoduje, naj se ozre v nekdanjo tako rodovitno pokrajino v Grškeji, Afriki, Malej Aziji, Siriji

kakor na zelenem prtu, kateremu na kraji, pred tvojimi nogami leži naša Ljubljana s svojimi drevedmi, zvoniki, dimniki, nemškutarji in cigararicami. Kdor si je zmisli in načrtal ta pot, imel je glavo na pravem konci, kdor pa hoče videti prav lep panoramo ljubljanskega mesta, potrudi naj se semkaj in hvaležen mi bode.

Jaz pa, ko sem se naužil tega razgleda, vzela sem zopet svoji nogi pod pazduho ter šel neprestano navkreber, dokler da sem došel na najvišji „Šišenski vrh“, kjer se pravi „Na šancah“. Zanimame ta vrh, odkar sem čul, da hoté na njem vtaboriti ali vsaj vsatoriti se ljubljanski vegetarijanci, katerih je 5 ali 7, vsekako pa sveta številka. Zares, boljšega prostora bi si ne mogli izbrati. Ta krasni razgled tako daleč okrog! Kako slastno bi dišal tu Grahamov kruh pri pogledu na sivega Triglavu, ali ohrovt in krompir v očigled močvirju ljubljanskemu! Kako dobrodejno bi teknil sveži vzduh zasedenim jetram in kako zdravilno bi vplivala kopolj na solci na razne organe! V istini dobra misel in kje drugej bi bili na enakem kraji sigurno uže postavili eleganten paviljon in krstili ga „Belvedere“ ali inace. Pri nas pa je svet zavisti poln, in dela vegetarijancem zapreke, da niti zelenjave ne morejo uživati kakor in kjer bi radi. Stavba biše „Na šancah“ se jim ne dovoli, ker bi se pri

in Mezopotamiji, v te klasične dežele stare kulture. Kultura je, kakor beseda pove, neločljivo zvezana z razcvitanjem kmetijstva. Kjer to propade, kjer zemljišče pod težo bremenov onemore, zgine blagostanje in z blagostanjem tudi duševna moč in krepost. Ljudstva, ki ubožajo, se tudi fizično in moralno uničijo.

Nij druge pomoči, nego da država, če hoče, da ne razpade, z vso energijo začne skrbeti za narodno gospodarstvo. Pač se nekako čudno vidi, da imajo ali so imele moderne države navado, zanemarjajoč gnotne zadeve, prepuščati kapitalu in židovstvu popolno svobodo in ob enem reglementirati v duševnih zadevah, trudeč se za monopol v cerkvi in šoli. Naš nekdanji minister Schäffle piše (Capitalismus und Socialismus): Nobeno kulturno področje nij v svojem bitstvu tako vnanje, tako polno konfliktov in za tega delj tako potrebno pravne in državne pomoči, kot gospodarstveno življenje. Njemu se ima država kot pooblaščen organ društvene uprave prav posebno posvetiti: ne samo v privatnem in kazenskem pravu, nego tudi v obliki gospodarstvenega gojenja.“ Sloveči socijalist Lassalle pa pravi (Arbeiterprogramm): „Nrvstvena ideja buržoazije je, da se vsacemu posameznemu ne sme izključljivo nič drugega garantirati, nego svobodno upotrebljevanje njegovih močij. Ko bi bili mi vsi jednako močni, jednako omikani, jednako pametni in jednako bogati, bi se ta ideja mogla imeti za zadostno in nrvstveno. Ker pa nij smo in tudi biti ne moremo, za tega delj ta misel nij zadostna in vodi v svojih posledicah v globoko neravnost. Kajti ona vodi k temu, da močnejši, pametnejši, bogatejši slabejšega izsesa in v žep vtakne... Buržoazija si misli, da je državi jedini namen, varovati osobno svobodo posameznega in njegovo last. To je ideja ponočnega čuvaja (nachtswächteridee) za tega delj, ker si mora državo misliti le v podobi ponočnega čuvaja, katerega jedino opravilo je, varovati ropa in vloma. Ko bi buržoazija dosledno hotela zadnjo ziniti, morala bi priznati, da bi po njenih mislih, ko bi ne bilo roparjev in tatov, bila tudi države popolnem odveč.“

Prav res. Revež, ki vzame bogatino pet goldinarjev, se zapre, bogatino pa, ki revežu z raznimi kreditnimi manipulacijami jedino kravo iz hleva spelje, še birci pomaga. Tu ne morem zamolčati neke stvari. V eraričnem rudniku v Idriji potrebujejo vsako leto veliko tisoč smrekovih kolov, ki morajo biti trinajst čevljev dolgi in na tankem koncu vsaj štiri palce široki. Kolikor se jih pripelje, vse pokupi rudnik, oziroma njegov liferant ter jih plača po 30—35 kr. Da se „štemplji“ (tako se imenujejo ti popolno neobdelani koli) tako drago plačujejo, je gotovo lepo, kajti nikjer na Kranjskem bi se za tak kol ne dobilo 15 kr.; o tem pa, koliko se pazi, da bi se koli sekali le tam, kjer nij gozdu v kvar, oziroma da bi

voznji gradiva pokvarila pota, ker na vrhu nij možno dobiti vode in bi vegetarijanska naselbina brez vode pri suhem Grahamovem kruhu brez dvojbeno — pogagala.

Navaja se še mnogo protirazlogov in ubogi vegetarijanci, ki so za svojo zgradbo pripravili uže več tisoči, v svojej zadregi obešajo visilnice („hängematten“) po gozdu, v katerih, gugaje se, mirno v božjem strahu spe, če jih v sladkem spanju ne motijo capini, zahtevajoč par grošev za „Schlafkreuzer“, kakor se je zadnjič pripetilo in na kar se usojam opozarjati tisto vrsto ljudij, ki imajo čuvati varstvo živetka in imetka.

Marsikomu se bodo smilili vegetarijanci, ki živé le ob zelenjavi in mrze vsako jedilo, ki prihaja od živalstva. A zagotavljam te, potrpljivi čitatelj, da sem te dni naletel na moža, ki mu je prisojena še krutejša usoda. Bil je to kmet, popolnem slep, ki je imel opravka v nekej tukajšnje pisarni. Ko je prišel govor na poletni čas, vzdihnil je slepec prav globoko in dejal: „Oh, zdaj pride za me strašen čas, koliko bodem zopet muh pojedel!“ In ko se navzočni nijso mogli zdržati glasnega smeha, pristavi resignirano: „Pa res, prav veliko jih „fentam“! Nij li ta usoda prav tako tragična, kakor ona nesrečnega kralja Leara?“

„Ljubljansk pohajkovec“.

se z mladimi drevesci nadomeščevali, nečem govoriti. Omenim naj samo, da bi sodnik onega, ki bi staro suho deblo ukradel, najbrže obsodil.

Pač žalostno je za vsacega, komur bije srce za narod, gledati, kako se na jednej strani šopiri kapital, po čegar receptu se mora država kakor posameznik ravnati, in kako na drugej strani po njegovem vplivu zemlja opustoša, in se ljudje pehajo v proletarijat. Rekel sem s početka, da je vse jedno, ako vlada gozdne postave strogo izvršuje ali pa pušča gozde neusmiljeno uničevati, kakor do zdaj. Jaz bi se skoraj za zadnje odločil, kajti na tisoče naših kmetov, ki plačujejo obresti in davke le z lesom, bi prišlo precej na boben, ko bi se jim resno prepovedalo sekati gozdu v kvar — koliko jih je namreč, ki bi imeli, strogo se držeč gozdnih postav, kaj lesa za prodaj?

Kapital bi slavil svoje slavje in kmetje bi s srdom in obupom morali zapustiti domače ognjišče, kjer so morebiti še njih starši veselo in zadovoljno živeli. Slovenska bi se znatno približala Angleškeji, kjer trideset tisoč ljudij more vee ljudi iz petih šestink (5/6) zemlje prepoditi, in kjer ogromna večina nijma druge pravice do zemlje, nego potovati ter po železnici se voziti. Izsekan gozd se še zaraste, spodn kmet pa je izgubljen. Dokler se pa kmet na svojej kmetiji vzdrži — če tudi, kakor Nemec pravi z „lumpenwirtschaft“ — mu še more pomagati država.

Kmetski stan bode ozdravel, ako se popolnem reši razjedajočega črva — kapitalizma. Za tega delj se ne smejo rabiti sredstva palijativna, ki bolezen le prikrivajo in zavlačujejo, nego radikalna, če so tudi težavna. Z največjo radostjo priznavam, da je vlada od kompetentne strani bila opomunjena, kaj se ima storiti in kaj jedino more kmetska rešiti. Predariska državna poslanca Oelz in Turnherr sta namreč zdaj pri obravnavanju carinskega tarifa izročila vladi spomenico, v katereji se pravi me drugim: „Mi ne mislimo, da se bo s predloženo žitno carino kmetskemu prebivastvu zdatno pomagalo; treba je za to energičnejih in globočejih segajočih naredeb, kakor:“

Osvobojenje zemljišča od protinaravno na njem ležečega zadolženja z amortiziranjem hipotek, ki bi se uravnalo s sodelovanjem države;

odprava svobodne zadolživosti zemljišča;

odprava svobodne deljivosti zemljišča;

primerno uravnanje dedinskega prava za kmetije;

in pred vsem pomanjšanje na kmetijah ležečih bremen vsake vrste s primernim obdačenjem velicega kapitala...“

To mora biti tudi naš program! Naglaševati ga moramo z vso močjo, mi v peticijah, poslanci pa v zborih.

In hoc signo vinces!

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 7. junija.

„Dziennik“ poroča, da bode državnega zbora predsednik dr. Smolka imenovan tajnim svetnikom.

Tako bi bil tedaj konečno porojen državni minister skupnih financ in ime mu je Benjamin Kallay. Z ministerskim stolom skupnih financ spojeno je tudi vrhovno upravništvo zasedenih dežel, in Kallay, mož v najlepših letih, imel bode zdaj veliko nalogo, izčistiti Augijev hlev bosenskih naših intrig. Naloga ta mu je zdatno olajšana s tem, da je v orijentalkeji politiki star znanec in si je uže naprej jasno premeril pot, po katereji bode najboljši hoditi. Ko je bil še avstrijski generalni konzul v Belem gradu (spisal je tudi pozneje zgodovino najmlajšega zdanjega kraljestva, srbskega), prehodil je vso Bosno in tako seznanil se s krajem in narodom. Znano je tudi, kako je zagovarjal okupacijo Bosne in kako se je odločno uprl proti vsem svojim krajanom Madjarom, ki so simpatizirali s Turčijo, češ ona nam je trdojavi proti panslavizmu; rekel je tedaj v ogrskeji zbornici: „Zastonj je ves trud. Turčija mora razpasti!“ To bilo je jako pogumno in nenavadno moralno. Določeni in jasni program novega upravnika za Bosno in Hercegovino podrobneje nij še znan, pravijo pa, da se bodo izvršile mnoge personalne spremembe,

upravnistvo in sodništvo pa da se bode uredilo bolj po prostem.

Vnanje države.

Iz **Belegagrada**: Radikalni poslanci bili so v 5 dan t. m. pri kralji, ter so se z njim tri ure lepo pogovarjali. Nadeja je občna, da radikaleci, ko se jim bode spolnilo nekaj želja, skupščine v delo vanji zavirali ne bodo.

Še vedno je Italija od Alp pa do Etne zavita v črno žalost po **Garibaldiju**, in vsako uro prikaže se nov način, kako da se bode pepel njegov kar najslovesniše prenesel in vložil, in kako da se mu postavijo najslajši spomeniki. Vsako mesto skoraj hoče se izkazati, v Rimu pa bode stal naroden spomenik, ki ga založi ves narod italijanski Garibaldiju. Po lastnej volji bode se truplo njegovo sežgalo, rakev s pepelom pa se postavi na Capreri pod akacijo mej grobova njegovih hčera. V 11. dan t. m. nesli bodo doprsje Garibaldijevo na Kapitol, je tam ovenčali in postavili poleg Mazzinijevega; za to svečanost delajo se že zdaj velike priprave v Rimu. — Pri tem godé se nekatere neprimke in nerednosti. Klerikalni humoristiški list „Cassandrino“ prinesel je na Garibaldijevo smrt smešno pesen. Študentje so na to šli, razbili tiskarno, redakcijo in administracijo lista. Tečni postajajo tudi „irredentovci“ v Trstu Policija pa poskrbi neumestnim žalovalcem temne prostora za črno njih žalost. Ali bi se ne mogla preprečiti pot tudi onej tržaške deputaciji, ki bode šla na Garibaldijev pogreb ter mu položila na rakev venec v ime „Irredenta Trieste“?? — „Narodni Listy“ pišejo dolge članke o laškem patriotu ter mej drugim omenjajo, da je Garibaldi daroval posebno pozornost „bojím a snahám národa českého“. V potrdilo priobčujejo njegovo pismo, s katerim je odzdravljaj povabilo na slavo Jana Husa.

Nemški državni zbor sešel se je včeraj. Določil bode zdaj o samoprodaji tobaka in pa o socialno-političnih predlogih Bismarkovih. Bode pa zopet moral železni kancelar klečeplaziti, če si bode hotel pridobiti trdno zaslombo!

O **egiptovskem** vprašanju morali si bode zdaj diplomate z nova glave beliti. Ko je odhajal Derviš paša v Egipt (prišel je včeraj v Aleksandrijo), tedaj ob enem odposlal je sultan vladam noto, da se konferenci pokoril ne bode, kajti ta bi itak družega ne ukrenila, nego isto, kar njegova zdaj odposlana komisija. Kaj da bode zdaj, smo radovedni. Angleško ministerstvo se jako odločno obnaša proti Turčiji, in sir Charles Dilke vzkliknil je predvčeranjim v spodnji zbornici: saj nij treba, da bi konferenca morala biti ravno v Carjemgradu! Na Angleškem prevladuje namreč mnenje, da, kar Arabi paša počenja zdaj v Egiptu, gre vse na ime in na račun sultana. Ravno zato pa bode morala Turčija sama zapovedati mir! — Sploh se štrina zmirom bolj zamotava, posebno ker se oglašajo še druge vlade, tako laška, da bi „jedno malo“ dobile, — pa ne po prstih.

Dopisi.

Z Notranjskega. [Izv. dopis.] Na Rakeku pričakovalo se je slovesno novega gosp. dekana J. Porento za Cirknico. Od daleč se je videlo, da se čedni gornji Rakek senči pod številnimi zastavami. Na kolodvoru razgrnil se je nam iz vlaka impozanten prizor; meščana mora kaj tacega zanimati in pretresti!

Na vsakej strani od uhoda povprek stoji pod vodstvom marnega učitelja štirideset prazno oblečenih dečkov in toliko nježnih deklic z lipovimi vejicami v desnej. No, pri tej mladini slovenske bi si znani šolski nadzornik ne upal staviti reformatornih predlogov o regeneraciji vkvartiranjem, ka-li!? Krepost, zdravje, sreča in nedolžnost sijala ti je iz živih oči in raz rudeča ličica!

V sredi mične falange šolske mladine stalo je krdelo mož in gospej raznega stanu in starosti, mej katerimi sem takoj spoznal državna poslanca Obrezo, Kluna, nadžupana Pogačnika, veletržca Lavriča in mnoge druge znane domoljube in domačine z Rakeka, ki je po obrti in trgovini skoraj najvažnejši kraj Notranjski, v katerega previdni človek upira marsikateri up, in kjer je pri taci razmerah zadnjih deset let prebivalstvo od 500 na 1000 duš poskočilo.

Zdajci nastane sveta tišina: vsako oko zré ne premično v ljubko belo deklico — Georgino Lavričevo — s krasnim vencem, ob tem z bogatim trakom in na njem pomenljivim napisom č. g. dekanu: „Blagoslov in mir vsem s Teboj.“

Lepa deklica napravi neprisiljen poklon, vedro

očesce obrne k dekanu ter pové čistim, zvonečim glasom blizu to-le:

„Blagoslov in mir vsem s Teboj!“ Prečastiti duhovni oča, čista otroška ljubezen, pravo zaupanje sta Vas pričakovala, bodita te dve čednosti i v prihodnje trdna, sveta vez mej nami. . . .

Dekan, iznenaden in vidno ganen, posegel je v dno svojega srca po vesele hvaležne besede: izpolni naj se, kar je voščila mladenka, naš up, da bomo mogli vselej in povsod skupno delati za vsestransko blagost milega naroda . . . Živeli!

Zvunaj čakajo cele vrste kočij. Posedejo se, in hajdi mimo pošte, ki se je mej družimi hišami posebno čedno oblekla v narodne zastave in pred seboj razpela krasen slavalok s taistim napisom, kakor na traku. Nič ne dene! Besede niso vedno le besede: te obsejajo v sebi zlato jedro za ljud in za pastirja!

Le polagano pomikala se je kolona preko železnice po gorenjem Rakeku in dalje pod obnožjem črnega Javornika v Cirknico.

Povsod je bilo oko radostno iznenadeno: Lavričeva poslopja bila so s slavalokom, narodnimi in cesarskimi zastavami, dragocenimi tepihi briljantno oplešana, dalje sijala je hiša Gasparijeve in druge.

Žal mi nij bilo, da sem si ogledal sprejem, gotovo ne! Pri taci prilikah motrim jaz po marsičem, po zastavah, napisih, narodni napredek in narodno mišljenje mej boljšim narodom. Pa tudi pri prostaku pade kakšno dobro zrno. Vse pozabimo, imejoč pred očmi, da je občna trajajoča omika in trdna narodna zavest le na dobri nrajnej poti močja! —

Iz Celja [Izv. dop.] Prejšnji vodja tukajšnje c. kr. mestne delegirane okrajne sodnije, gosp. deželne sodnije svetovalec Stuhec si je bil naročil pri gospodu predsedniku okrajne sodnije Heinrichu, držaje se ukaza pravosodnega ministerstva, slovenskih tiskovin; ker je moral oditi zdaj gospod Stuhec k okrajni sodnji, smo jako radovedni, ali bo omenjena okrajna sodnja dobila slovenskih tiskovin, ali ne, ker se sodnji vodja, gospod svetni tajnik Lulek menda za nje ne bode brigal. Radovedni smo pa tudi, kako bodo ondodni referenti reševali zdaj slovenske vloge, ali jih bodo oblekli v nemško tiskovino ali se bodo trudili, ali celi odlok, ker nijmajo na razpolaganje tiskovin, pisali slovenski. Referenta, pristava Langerhof in pl. dr. Zhuber zmožna sta slovensčine oba, vender menda zadnjemu nekaj preseda. Prihodnjič morda vam naznamim o tem kaj več.

Iz Stražišča 4. junije. [Izv. dop.] V dopisu iz Kranja usmilil se je dotični gospod dopisovalec tudi stražiškega župana z nekoliko vrsticami dostavljajoč, da hoče to svojo poskušnjo nadaljevati. Gotovo ne bode oni g. dopisovalec zameril, ako jaz to mestu njega storim, da pokažem v živih slikah zmožnosti onega g. župana, kateri zahteva, da mu okrajno glavarstvo dopisuje v nemškem jeziku. Naj sledi tukaj najprej natančni prepis nečega odloka župana g. Franc Golloba: An den Löblichen Ortsschulrath Pfarre St. Martin! Wird den Löblichen Ortsschulrath Peter Pavlovič vom Strasisch zur wissenschaft Curator gegen Johann Starrman vulgo fahtor aus Strasisch für den im 4. Quartale 1881 im Laibacher Civilspitale ärztlich behandelten Johann Starrman von Strasisch die Verpflegskosten 1 fl. 40 kr. wird der Peter Pavlovič obigen Spitals vom 31. Oktober d. j. z. 3308 angewiesen diesen Betrag aus dem Vermögen des behandelten Individuums von dessen zahlungspflichtigen Curator Herrn Peter Pavlovič aus Strasisch obige Verpflegskosten bis 10. d. M. nach Bezirkshauptmanschaft Krainburg einzubringen . . . in tako naprej. V kakej zvezi sta krajni šolski svet ali svetovalec in pa curator gegen Starrman ve samo gospod župan.

Naj omenim še, kako naš gospodin župan nove občane sprejema. On stori namreč to kar na svojo roko. Da bi zato bilo treba sklicati srenjske svetovalece v posvetovanje, to se ne zdi njemu potrebno niti mu na misel pride. A nasproti g. župan marsikateriga, kateri zahteva od njega kako ženinovanjsko oglasnico, zopet čisto zoper postavu

pošilja od svetovalca do svetovalca, kateri svetovalec dotičnika izprašujejo, koliko ima premoženja, kako da gospodari, katero vprašanje bi se ve da najljubše sebi stavili. Da častiti bralci vidijo, kako naš župan nemščino izvrstno in sicer vedno izvrstno zna, naj tukaj prepisem še natanko neko oznanilo na c. kr. žandarmerijsko postajo: Vorzeigen dieses Franz Luschan Kaischler von Mitterfeichting bittet um eine baldigste Abhilfe gegen Nicht wenn es möglich ist die Burschen von Mitterfeichting habens gesagt hat die Frau selbst gehört von Franz Luschan dass werden den Franz Luschan zum Tode abschlagen frieher wie eine Woche aus wird . . . itd. Da se moramo tedaj s tako nemško mešanico mučiti, nam je tedaj treba bilo župana dobiti neposredno iz Berolina. In denašnji dopis „Sl. Naroda“ bode zopet le glas vpijočega v puščavi, kakor sta bila uže dva, namreč prvi iz Stražišča, drugi iz Kranja. A gospodin župan tudi sedaj ne bode razumel ali vsaj v svojej ošabnosti ne bode hotel razumeti opravičene želje vseh občanov, ki imajo z njim kaj posla. Tej želji bi on najlepše ustregel, če bi svoje insignije, rudečo knjigo in pečat odposlal in bi se zahvalil za izkazano mu čast in za potrpljenje, katero smo imeli z njim. Pa če gospodin župan ne vidi sam te poti, pokazali mu jo bomo pri prihodnjih volitvah. Se ve da, le tedaj mu jo moremo pokazati, ako ne bode pritiska od onih gospodov, s katerih mogočno pomočjo je stopil sedanji župan na svoj vzvišeni stol, s katerega nas, „srečne“ trpine, poliva s svojo blaženo nemško žlobodro! Če ga pa kdo od strani pogleda in mu da dobrohotni svet: pišite tako, kakor se pri vas v Bitnji govori, namreč slovenski, tedaj nas se ve da gospodin župan v svojej ošabnosti na svojo „ignorantia maxima“ obsuje s svojega vzvišenega stola z najnavadnejšimi psovkami — to je njegova nemška izobraženost.

Domače stvari.

— (Konsignirana,) oziroma za odhod pripravljena je jedna kompanija našega peš-polka št. 17 (baron Kuhn), to je 90 mož, pod vodstvom gospoda stotnika Kavčiča, da kakor hitro dojde povelje, odrine v Čabar na Hrvatskem, ker je buknil nekak nered ali, kakor Nemci pravijo, „Putsch“. Natančneje nismo mogli pozvedeti, obžalovati pa moramo, če se je tamošnje ljudstvo, naščuvano po sebičnikih in krivih prorokih, spozabilo tako daleč, da moti mir in prouzročuje nered.

— (Odbor za osušenje močvirja) imel je denes sejo, v kateri je g. inženir Podhajsky poročal o svojih nasvetih za osušenje in kultiviranje močvirja. Obširneje poročilo v prihodnjem listu; denes le povemo, da po projektu znašali bi stroški za uravnanje Ljubljanske 724 000 gld., za uravnavo Gruberjevega kanala 412 000 gld., in za postranske potoke 568 000 gld., tedaj skupaj 1,704.000 gold.

— (Prostovoljno ljubljansko gasilno društvo) imelo je v nedeljo ob 9. uri zjutraj svoj občni zbor v magistratnej dvorani. Navzočnih bilo je nad 100 članov, predsedoval je načelnik gospod Doberlet, ki je gasilce pozdravil in prosil, naj ostanejo, kakor do zdaj le humanitarno društvo, potem bodo zmirom napredovali. G. Rütting poroča o delovanju društva jako obširno. Iz poročila je razvidno, da šteje društvo 116 članov in da se je klicalo lansko leto 20 krat na pomoč. Pravila so se prenaradila in se deli gasilno društvo zdaj v tri oddelke. Nakupila se je lansko leto velika skakalna plahta (Springtuch) za rešitev ljudi iz gorečih poslopj. Dohodkov imelo je društvo l. 1881. 3519 gld. 84 kr., ravno toliko pa stroškov. Bolnišni podporni zaklad ima 3202 gl. 33 kr. premoženja. Mej zborovanjem pride v dvorano g. župan Grasselli. Gasilci pozdravijo ga burnimi živoklici. G. Doberlet pozdravi župana kot častnega člana in priporoča društvo njega varstvu. Gospod župan izjavi v slovenskem govoru, da ga posebno veseli, da pri prvem uradnem opravilu pride v dotiko z društvom, katero si je postavilo nalog braniti življenje in imetje somoščanov. Naglaša, da je gasilno društvo, kakor nobeno drugo, v tesnej zvezi z ljubljanskim mestom in da uživa veliko opravičenih simpatij. Osobna

sprememba v županstvo nij preuredila napram društvu ničesar, ostalo bode vse, kakor je bilo dosle, mej mestom in društvom, zato je porok on. Konečno se g. župan srčno zahvali, da ga je imenovalo gasilno društvo častnim članom. Potem so se vršile volitve. G. Doberlet, ki je bil per acclamationem izvoljen zopet načelnikom, prisegel je v roke županu, drugi udje v roke g. Doberletu. V odbor so izvoljeni: Za načelnike oddelkov gg. France Schantel, A. C. Ahčin, Henrik Gale. Zapisnikar je gospod Karol Rütting. Kot zaupni možje volijo se v odbor: Srečko Noll, Matija Jelenčič in France Fleischer. Kot pregledniki računov se volijo gg. Karol Ahčin, Ferdo Tuma in Oroslav Dolenc.

— (V Kranji,) v gostilni „Pri levu“ pričelo se je kegljanje na korist požarne bramb. Kegljanje traja do 18. junija.

— (Ormoški okraj) je, kakor poroča „Südsteir. Post“, po toči grozovito zadet, da se je pri nekaterih posestnikih bati lakote, ker so polja in vinogradi uničeni. Graški namestnik baron Kúbeck pregledoval je sam škodo in obljubil, da bode vlada pomagala, kolikor možno.

— (Strela) ubila je v Gradci v velikih hlevih bratov Reininghaus 24 volov na jedenkrat. Hlevi imajo dva predela, v jednom bilo je 88, v drugem 42 velikih pitanih volov. Izmej slednjih ubitih je 24; drugim volom in hlapcem, ki so spali v hlevu se nij zgodilo žalega nič.

— („Desetega brata“), ki je izšel kot I. zvezek Jos. Jurčiča „Zbranih spisov“, véz je denes končana in je torej lepi ta roman v novej, ličnej obliki zdaj na prodaj, po 1 gld. eksemplar. Dobé se tudi „Rokovnjači“, ponatis iz „Lj. Zvona“, in sicer po 50 novčičev.

— (Iz Gorij pri Bledu) se nam piše 5. t. m.: Častilce in prijatelje pokojnega Samostala prosim, naj blagovolé kmalu kaj poslati za njegov spomenik, da ga bode mogoče uže v drugej polovici avgusta odkriti s primerno svečanostjo. Tačas se bode vzi dala tudi spominska plošča v njegovo rojstno hišo. Kdor pa želi tudi Samostalove slike, naj to blagovolí kmalu naznaniti, da vemo primerno število naročiti. —

Telegrama „Slovenskemu Narodu“.

Dunaj 7. junija. Časniki poročajo: Avstrijski poslanik v Belemgradu Khevenhiller imenovan je civilnim guvernerjem za Bosno.

Beligrad 7. junija. Ker so poravnjanja z radikalci ostala brezuspešna, namerava vlada po nasvetu večine razpisati nove nadomestilne volitve.

Dražbe.

12. junija. I. eksek. dražba posestva Rectf. št. 42/a ad Gut Lustthal, vloga 8 davkarske občine Dol pri okraj. sodnji na Brdu.

13. junija. I. eksek. dražba Štefan Stublerjevega posestva v Cerovci pri okraj. sodn. v Metliki od 9.—12. ure dopoludne. Vrednost 35 gld.

16. junija. III. eksek. dražba Ivan Meršnikovega posestva Urb. št. 42 pod farovž v Dernovem pri okr. sod. v Ilirski Bistrici.

20. junija. I. eks. dražba Franc Bernardičevega posestva v Gorenjem Mokrem polji. Cenjeni 2660 gold. Pri okr. sod. v Rudohovem pd 10.—12. ure dopoludne.

21. junija. I. eksek. dražba posestva Jak. Nograška na Mlaki cenjen 3585 gld. pri okraj. sod. v Kamniku od 9.—12. ure dopoludne.

23. junija. I. eksek. dražba Ivan Malešičevega po-

sestva v Radovici št. 1, cenjen 616 gld. 36 kr. pri okraj. sodnji v Metliki od 11.—12. ure dopoludne.

24. junija. I. eksek. dražba Jak. Jeleničevega posestva v Dulah št. 5, cenjen 770 gld. pri okraj. sodnji v Metliki od 9.—12. ure dopoludne.

Pozivi:

19. junija. Upnikom J. B. Justinovega konkursa pri dež. sodnji v Ljubljani ob 10. uri dopoludne.

19. junija. Luki Mivcu iz Cerknice in njegovim dečjem pri okr. sodnji v Logateci ob 8. uri zjutraj.

19. junija. Dedičem Jurija Badovinaca pto. 44 gld. 4 kr. pri okr. sodnji v Metliki ob 8. uri zjutraj.

Dunajska borza

dné 7. junija.

(izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	76 gld. 55	kr
Srebrna renta	77	20
Zlata renta	94	10
1860 državno posojilo	130	25
Akcije narodne banke	822	—
Kreditne akcije	326	10
London	119	85
Srebro	—	—
Napol.	9	53
C. kr. cekini	5	66
Državne marke	58	55
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 119	75
Državne srečke iz l. 1864	100	171
4% avstr. zlata renta, davka prosta	94	10
Ogrska zlata renta 6%	119	75
„ „ 4%	88	30
„ „ 5%	86	25
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 113	50
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	119	50
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	99	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	106	25
Kreditne srečke	100 gld. 176	25
Rudolfove srečke	10	20
Akcije anglo-avstr. banke	120	123
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	227	75

Pedagogično delo.

Ravnokar došel je prvi zvezek knjige

„Návod specijelne metodike“.

Spisuje jo c. kr. šolski svetnik Robert Niedergehäss, izhaja pa v 30 zvezkih po 25 novcev. Naročila sprejema J. Giontini v Ljubljani.

Prevzeti ali začeti želim

prodajalnico na deželi

brez konkurence. Kedor mi to naznani in da jaz prevzamem, dobi od mene 20 gld. — Naznanila sprejema iz prijaznosti upravnistvo „Slov. Naroda“ pod št. 20. (373—1)

Umetne

(55—30)

zobe in zobovja

postavlja po najnovejšem ameriškem sistemu v zlatu, vulkanitu ali celulojdu brez bolečin. Plombira z zlatom itd.

Zobne operacije izvršuje popolnem brez bolečin s prijetnim mamilom

zobni zdravnik A. Paichel, poleg Hradeckega mostu, v I. nadstropji.

Dr. Sprangerjeve

kapljice za želodec,

prporočane od zdravniških avtoritet,

pomagajo takoj, če ima človek krč v želodci, migréno, feber, ščipanje po trebuhu, zaslinjenje, slabosti, če ga glava boli, če ima krč v pr. ih, mastno zgago. Telo se hitro očisti. V bramorjih razpusti bolezensko tvarino, odvajajoč črve in kisline. Davci in tifusu vzamejo vso zlobo in vročino, če se zavzivajo po 1/2 žličke vsako uro, ter varujejo nalezljivost. Človeku diši zopet jed, če je imel bel jezik. Naj se poskusi z majhenim ter se prepriča, kako hitro pomaga to zdravilo, katero prodaja lekarnar g. J. Svoboda v Ljubljani, a flacon 30 in 50 kr. av. velj. (247—92)

Tajci:

6. junija.

Pri Slonu: Švalje iz Kamnika. — Meisner z Dunaja. — Brog iz Zagreba. — Polzer z Dunaja.

Pri Malici: Krošl iz Grada. — Porzelius iz Pasova. — Wenzel iz Brna. — Raltaorff iz Traunsteina.

Pri avstrijskem cesarji: Podberger, Krašner iz Gölersdorfa. — Goršnik iz Gornjega Grada.

Košnja v najem.

V nedeljo 11. junija t. l. ob 5. uri popoldne se bode na mojem travniku na karolinskem ozemlju ob cesti v Lipe v petih oddelkih dala košnja v najem.

V ponedeljek 12. junija t. l. ob 9. uri dopoludne se pa bode dala v najem na mestu in sicer v kosovih košnja na mojih četririh velikih travnikih, ki merijo 48 oralov, na malem grabnu, v trnovskem mestnem logu in na Viči.

Kdor hoče kaj v najem vzeti, naj pride o določeni uri na označena mesta.

(368—2)

M. Malitsch.

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armič.

Hiša,

pripravna za trgovino ali obrtnijo, na najlepšem prostoru poleg cerkve na Vranskem, se proda ali dá v najem. — Lastnik J. Meglič na Vranskem. (Franc b. Cilli.) (372—1)

V. LOBENWEIN

fotografični atelier

v hotelu „pri slonu“.

Fotografira se vsak dan.

(63—21)

Slednje vabilo pred žrebanjem

k udeležbi dobitnih šans velike, od hamburškega mesta garantovane denarne loterije, v kateri se mora

8 milijonov 940.275 mark

v teku nekaj mesecev gotovo dobiti.

Novi, v 7 oddelkov urejeni igralni načrt ima mej 93.500 lozi **47.600 dobitk**, in sicer oziroma

400.000 drž. mark,

posebno pa

1 dob. a mark 250.000	3 dob. a mark 8000
1 " " 150.000	3 " " 6000
1 " " 100.000	54 " " 5000
1 " " 60.000	5 " " 4000
1 " " 50.000	108 " " 3000
2 " " 40.000	264 " " 2000
3 " " 30.000	10 " " 1500
4 " " 25.000	3 " " 1200
2 " " 20.000	530 " " 1000
2 " " 15.000	1073 " " 500
1 " " 12.000	101 " " 300
24 " " 10.000	27069 " " 145
	itd.

Prvo žrebanje dobitk je neposredno uradno določeno

na 14. in 15. dan junija 1882

ter velja celi orig. loz le 6 mark, ali gl. 3.50 avstr. bank. pol orig. loza le 3 marke, ali 1.75 " " četrto orig. loza le 1 1/2 marke, ali kr. 90 " " ter se ti od države garantovani originalni lozi proti pošiljavi svote v gotovini ali po nakaznici, ali pa proti povzetju zneska v najoddaljenejši kraje franko razpošiljajo. Manjše svote morejo se priposlati tudi v pisnih markah.

Hiša Steindecker je v kratkem času svojim interesentom izplačala **velike dobitke** po mark **125.000, 80.000,** več po **30.000, 20.000, 10.000** itd. in je s tem pripomogla k sreči mnogovrstnih rodbin.

Uloge so v primerji velikim dobitkom jako neznatne ter se mora le priporočati, da se jedenkrat sreča poskusi.

Vsak udeleženec dobi pri naročbi uradni načrt, iz katerega se razvida razdeljenje dobitkov in dotičnih razredov, kakor tudi uloge, in po vzdigovanji dobitk oficijalni listek vzdignjenih števil.

Dobitki se izplačujejo točno pod državnim poroštvom ter se morejo na direktno vposlanje ali na željo interesentov z mojimi zvezami na vseh večjih tržiščih Avstrije izplačati.

Naročila naj se povratno in zaupno pošljejo na **trdno staro tvrdko**

Josef Steindecker,

Bank & Wechselgeschäft, Hamburg.

P. S. Hiša Josef Steindecker — poznata kot solidna in reelna — ne potrebuje posebnih reklam; te zato izostanejo, na kar se čestito občinstvo opozarja. (258—10)

C. in kr. najvišje priznanje.

Zdravilišče Gleichenberg

na Štajerskem.

Zlata kolajna Pariz 1878.

Jedno vozno uro od postaje Feldbach ogrske zahodne železnice.

Začetek sezone dné 1. maja.

Začetek grozdnega zdravljenja začetek septembra.

Alkalično-muriatične in železne kislice, kozje mleko, inhalacije z mlekom, smrekovimi bocki in studenčasto slanico, ogljeno-kisle kopelji, jelkne kopelji, kopelji v sladkej vodi, kopelji od smrekovih bock, mrzla polna kopelji z upravo za zdravljenje z mrzlo vodo.

Johannisbrunnen pri Gleichenbergu.

Najzdravnejša in najzdravejša hladilna pijača: ker ima veliko proste ogljene kisline, pospešuje prebavljenje valed tega, ker ima dosti dvojno ogljeno-kislega natrija in domače soli in njima apnenskih zavez, obtežujočih želodec, zato se **Johannisbrunnen** posebno priporoča pri boleznih v želodci in mehurji.

Dobiva se v vseh večjih trgovinah z mineralno vodo.

(212—6)

Zaloga v Ljubljani pri Petru Lassniku.

Vprašanja in naročila voz, stanovanj in rudnic pri ravnateljstvu vodnjaka pri Gleichenbergu.

Lastnina in tisk „Národne tiskarne“.